

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

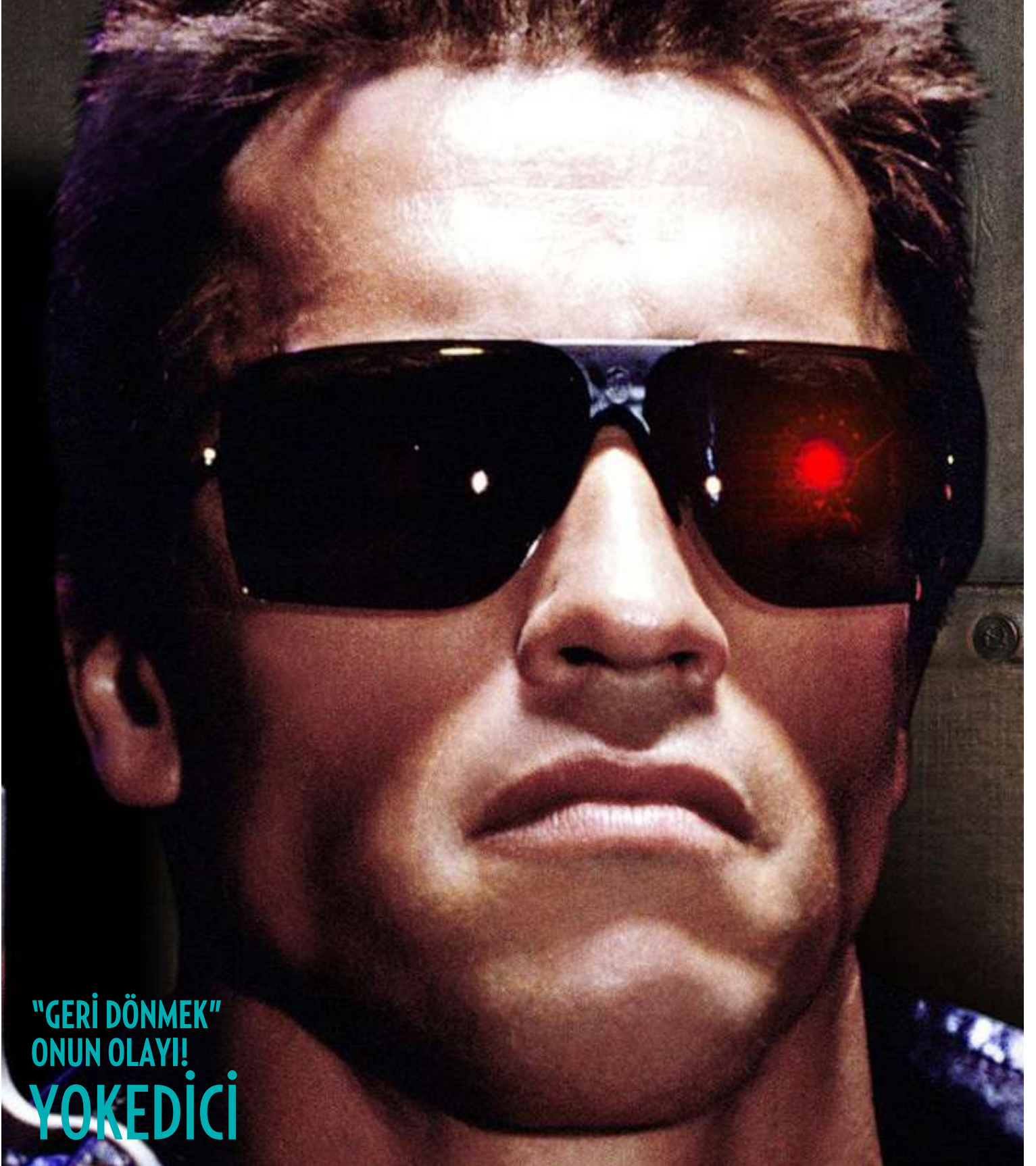
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"GERİ DÖNMEK"
ONUN OLAYI!
YOKEDİCİ

"ZEKİ, SEKSİ VE AKSİYON DOLU"

- Scott Mantz / ACCESS HOLLYWOOD

COLIN FARRELL KATE BECKINSALE JESSICA BIEL

GERÇEĞE ÇAĞRI

TOTAL RECALL

Özel Seçenekler

- Çekim Hataları
- Bilim Kurgu Bilime Karşı
- Çöküşü Tasarlamak
- Fragmanlar

ŞİMDİ Blu-ray Disc DVD BAS OYNAT VE VCD 'DE!

tiglon

© 2012 Columbia Pictures Industries, Inc. Tüm hakları saklıdır.
© 2012 Kapak ve tasarımı Sony Pictures Home Entertainment tarafından yapılmıştır.

COLUMBIA PICTURES

ORIGINAL FILM

SONY PICTURES HOME ENTERTAINMENT

SONY PICTURES TELEVISION INTERNATIONAL

TANRI, KAHVE YERİNE AKIL DAĞITABİLSE...

İKTİDAR İLE 'MUKTEDİR' KELİMELERİ AYNİ KÖKENDEN GELİYOR MALUM. NİTEKİM İKTİDARDA OLANLARIN, ÜLKEYİ bizim için daha 'insani' bir yaşam alanı haline getirmek yerine, her şeyi yapmaya 'muktedir' olduklarını hem bize hem kendilerine ispat etme mevkiiine dönüşmesi, bu ülkenin kaderi olsa gerek. "Türkiye henüz buna hazır değil!" gibi sinir bozucu bir cümle eşliğinde, yıllar yılı yasaklarla, baskılarla, keyfi uygulamalarla zaten terbiye edilip durduk. Geçen haftanın tartışma konusu olan "Simpsons" ve "Muhteşem Yüzyıl" adlı iki 'fenomen' TV dizisinin 'cezalandırılması' mevzuu da, aslında 2013'e giriyor olsak da, zihinsel olarak halen bir arpa boyu yol alamadığımızın acı göstergesi...

Geçmişe hızlıca bir göz atalım... Metin Erksan, Alp Zeki Heper, Yılmaz Güney gibi sinemacıların kimi filmlerinin 'komik' sansür gerekçeleriyle yasaklanması; TRT'de gösterilen "Türkiye'nin Kalbi Ankara" belgeselinin Kiril harfleri yüzünden 'komünizm propagandası yapıyor' gerekçesiyle yarıda kesilmesi; "Yorgun Savaşçı"nın gösterilmeden yakılması; Ahmet Mithat Efendi'nin "Henüz 17 Yaşında" adlı eserinin TV'ye uyarlanması karşın hiç yayımlanmaması; Çetin Öner'in "Gülibik"inin ZDF-TRT ortaklığıyla çekilip yine hiç gösterilmemesi; "Çin Mahallesi"nin (Chinatown) TRT'deki ilk gösteriminde 'ensest' hikayesinin çeviride tamamen değiştirilmesi; "Küçük Özgürlük" (Kleine Freiheit) filmini gösteren Digitürk kanalı PrimeMax'in yayın lisansının iptal edilmesi; yine aynı platformun "Sex And The City 2" filminde yer alan eşcinsel düğün töreni yüzünden ağır cezaya çarptırılması; bugün genelde tüm kanalların kesmedik film bırakmaması, sigaraların mozaiklenmesi...

Biz yazarken yorulduk, eminiz siz de okurken... Birileri bizim adımıza, ne izleyip ne izleyemeyeceğimize karar veriyor özetle. Kişisel beğenilerimize karışmaya, gözümüzden bazı görüntüleri, hikayeleri saklamaya, bizi başka şeyler izleyip, başka şeyler düşünmeye yönlendirmeye muktedir görüyorlar kendilerini...

"Türkiye henüz buna hazır değil!" derken aslında "Sen bunu izlemeye hazır değilsin, bilgin birikimin, aklın, kültürün bunu izlemeye uygun değil ve buna da ben karar verip yasaklarım." demeye getiriyor. Soru şu: Ne hakla?

Öte yandan beş yaşındaki bir çocuğun bile ayırt edebileceği bir şey, fena halde karıştırılıyor; 'gerçek' ile 'kurmaca'. Elbette milyonlarca kişi arasında bu ikisini birbirine karıştıracak bir avuç insan da çıkacaktır. Ara sıra duyarız; "Şiddet filmi seyreden biri, sevgilisini aynı yöntemle öldürdü." ya da "Pokemon izleyen bir çocuk kendini camdan attı." gibi... Ama en fenası, 'gerçek' ile 'kurmaca' kavramlarını, işi sadece ülkeyi doğru yönetmek ve yurttaşına hizmet etmek olan birilerinin karıştırmaları.

"Muhteşem Yüzyıl"ın belgesel olmadığını, 'kurmaca' olduğunu herhalde herkes ayırt edebiliyor. 'Gerçek'i merak eden, alıp tarih kitaplarını okuyarak aslında ne olup bittiğini zaten öğrenebilir. "Simpsons" adlı çizgi dizide Tanrı'nın Şeytan'a kahve servisi yapmasının da bir fantezi olduğunu, değil yetişkinler çocuklar dahi kavrayabilir. Kaldı ki Tanrı'yı, doların üzerine "In God We Trust" (Tanrı'ya İnanıyoruz) yazacak kadar yücelten bir milletin, yani Amerikalıların dizideki o bölümden rahatsız olmamaları, Müslümanların Tanrı'yı onlardan daha fazla sevdiğini de göstermez. Ama bir çizgi diziyi bu şekilde kavga etmek ancak 'çarpık' bir bakışın göstergesi olabilir ne yazık ki.

Ecdadımızın da bir cinsel hayatı olduğunu, hatta panik halinde hasıraltı edilse de bu cinsel hayatın sadece kadınlarla sınırlı olmadığını, "Sex And The City 2"deki eşcinsel düğün törenini gören heteroseksüellerin koşarak hemcinsleriyle yatağa girmeyeceğini, filmleri ucubeye çeviren 'sigara mozaikleri' olmasa da herkesin özgür iradesiyle ne isterse içebileceğini; dünyada üretilen bazı animasyonların sadece yetişkinlere hitap ettiğini, farklı bir entelektüel birikimle seyredildiğini, Tanrı'ya inananların da bir çizgi filmle bu inançlarından vazgeçmeyeceklerini, birilerinin bu sansür fetişistlerine anlatması gerekiyor.

Tanrı'nın, gerçekten de kimseye kahve servisi yapacak hali yok elbette. Tıpkı, ne kadar dilersek dileyelim, birilerine sonradan akıl ve anlayış dağıtamayacağı gibi... [2](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇIN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: T. ARSLAN, O. ÖZYURT, A. U. UYANIK, M. İŞİL, Ç. GÜNERBÜYÜK, CUMHUR CANBAZOĞLU, MURAT EMİR EREN, İLHAN YURTSEVER

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Uçuş (Flight); Açlığa Doymak; Çalıntı Hayat (The Words); Çakallarla Dans 2: Hastasız Dede!; Benim Annem Bir Dinozor (Dino Time).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Suat Oktay Şenocak'ın 'tarafdar' filmi "Adı Aşk Bu Eziyetin" in kamera arkası belgeseline bakıyor bu hafta...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

James Cameron, bilimkurgu külliyatının 'efsane'sini başlatıyor: "Yokediciler" (The Terminator)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

22 ESRAR PERDESİ

"Uçuş" (Flight) gösterime girerken, Robert Zemeckis'i de hatırlayıp hakkını vermeden olmazdı... Murat Özer imzasıyla.

28 GİZLİ AJAN

John Grierson imzalı 1929 yapımı belgesel zirvesi: "Balıkçı Tekneleri" (Drifters)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Moonrise Kingdom; Bir Mafya Hikayesi (Les Lyonnais); ATM: Uyarısız Şiddet (ATM).

36 SAPIK

Sinema gündeminden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

UÇUŞ

ORJİNAL ADI Flight

YÖNETMEN Robert Zemeckis

OYUNCULAR Denzel Washington,

Kelly Reilly, Bruce Greenwood,

Don Cheadle, John Goodman,

Melissa Leo

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 138 dk.

DAĞITIM UIP

Robert Zemeckis 12 yıl
sonra oyuncu
performanslarını
bilgisayar işlemlerine
bağımlı kılmadan bir öykü
anlatıyor. Kim olursak
olalım, bir gün gerçeğin
kapımızı çalacağına dair
esaslı bir örnek sunuyor.

VATANDAŞLARININ EŞİTLİK, ÖZGÜRLÜK VE MUTLU OLMA HAKLARININ ALTINI KALINCA çizen ABD Anayasası, tüm devletin hukuk kaynağıdır. Hukuk, gerçeklerin ortaya çıkmasının ve adaletin tecellisinin güvencesidir.

Tanrı'nın rolü peki? Banknotlarının üzerinde "Tanrı'ya Güveniyoruz" yazar; savaşlar Tanrı'nın yardımıyla kazanılır; zenginlik için Tanrı'ya şükredilir... Kahramanlar, Tanrı'nın seçtiği kişilerdir. Öte yandan hiç kimse de gerçeklerden kaçamaz. Gerçek, nettir. Gerçeğe ulaşıldığında, kahraman bile olsa yargılanır. Buradaki hassas nokta, gerçeğe, bazen, vicdanı zorlayarak ulaşmak gerektiğidir ki, insanın karmaşık yapısı dolayısıyla, zor fakat imkansız değildir.

"Çelik Yumruklar"ın (Real Steel) kısa öyküden uyarlanan senaryosuna imza atmış olan aktör-yazar John Gatins, bu özgün hikayesinde, tam da izah etmeye çalıştığım temel üzerinden, bir adamın paradoksunu, yalanlarla gerçekler arasında yalpalamasını ve vicdanıyla çatışmasını anlatıyor. Bu adam, herhangi bir meslek sahibi, örneğin bir itfaiyeci, bir polis de olabilirdi... Karakterin deneyimli bir pilot olarak yazılması, dramatik yoğunluğa ciddi katkı sağlamış. Hem de, animasyon dünyasına katılan ve son sekiz yıldır 'hareket yakalama' (motion capture) tekniğiyle üç gösterişli film çeken Robert Zemeckis'in, "Yeni Hayat"tan (Cast Away) 12 yıl sonra oyuncu performanslarını bilgisayar işlemlerine bağımlı kılmadan bir öykü anlatmasına vesile olmuş.

Zemeckis, iç dünyasındaki sarsıcı çalkantılarıyla Kaptan Pilot Whip Whitaker (Denzel Washington) ve olaylara bakış açılarındaki farklılıklarıyla ikilemler yaşayan diğer karakterleri, ahlaki bir merkez altında inceliyor. Bu incelemede seyirciyi bir tanık, hatta bir jüri üyesi konumuna getirirken, öykülemeye de, yeteneklerini ve teknik ustalığını konuşturuyor.

Gerçek: Orlando-Atlanta seferini yapmak üzere sabah havalanan yolcu uçağı, şiddetli burğaçtan çıktıktan bir süre sonra kuyruk dümeni kilitlenmesi nedeniyle hızla irtifa kaybetmeye başlar! Whip, içgüdüleriyle bir karar alıp uçağı baş

aşağı çevirir ve normal seyirde gitmesini sağlar; uygun arazi üzerinde tekrar döndürüp çarpma etkisini en aza indirir. Yüzde yüz herkesin ölümüyle sonuçlanacak kaza, dört yolcu ve iki personelin ölümüyle sonuçlanır; 96 kişi kurtulur.

Gerçek: Whip, bir alkoliktir. O sabahın gecesi kabin memurlarından biriyle seks yapmış, alkol almış, uyuşturucu kullanmıştır. Kokpitte de alkol alır, ayılmak için kokain çeker. Bu sorunu yüzünden eski karısı ve ergenlik çağındaki oğlu tepkilidir. Bağımlılığının üzerini hep yalanlarıyla örtmüştür. Bugüne dek mesleki deneyimi ve yeteneği sayesinde idare edip, şimdi 96 kişinin hayatını kurtarmış da olsa, altı kişinin ölümü, alkolik bir pilot olduğu gerçeğinin açığa çıkması için soruşturma mekanizmalarını harekete geçirir; soruşturma açılır.

Whip'in, gerçekleri önce kendine sonra çevresindekilere itiraf etme cesaretini bulma savaşının zorluklarını aktarırken yargılamamaya özen gösteren Zemeckis, etkileşim içinde olduğu kişiler üzerinden farklı insan hikayelerine de ayna tutuyor. Örneğin, Whip'in hastanede karşısına çıkan, madden ve manen tamamen çökmüş genç kadın Nicole (Kelly Reilly), onun sayesinde düzelmeye başlarken tek başına kalıyor; beraberinde onu da çıkaramıyor... Yalan söylemenin günah olduğunu, kazadan sağ kurtulan inancı sağlam Hristiyanlardan duymak, Whip'in direncini kıramıyor... Donanma pilotu olduğu dönemdeki dostu, Pilotlar Sendikası temsilcisi Charlie (Bruce Greenwood) ile danışmanlık hizmeti veren avukat Hugh (Don Cheadle) ise, onun soruşturmadan yara almadan kurtulması için çalışıyor... Bu 'güneşi balçıkla sıvama' girişimine dahil olmayıp, filmin de 'hareket eden mizah makinesi' olan, John Goodman'ın muhteşem Harling karakteri ise, Whip'in yalan dünyasındaki tek gerçek olarak, insanın içindeki şeytanlardan kurtulmasının pek de sanıldığı gibi kolay olmadığını suratlara çarpıyor: Çünkü Harling bir uyuşturucu satıcısıdır!

"Uçuş" aracılığıyla kafamıza takılan soruların azımsanacak gibi olmadığını söylemek gerek.

Whip Whitaker
rolündeki Denzel
Washington, katıksız bir
ayrıntı ustası; bu denli
fazla gel-git yaşayan
karakterinin
bütünlüğünü tek planda
bile zedelemiyor.

Babası da bir pilot olan Whip'in aile yadigarı çiftlik evinde geçirdiği çocukluğundan başlayarak, kendine karşı dürüstlüğüne neden yitirdiğini sorgulayabilir ya da hiçbir soru sormadan aslında hepimizin bazen yanıtını bulmadığımız sorularla kendi cehennemimizi yarattığımızı düşünebiliriz. "Uçuş", kim olursak olalım ve kendi dünyamızda neyle mücadele edersek edelim, bir gün gerçeğin kapımızı çalacağına dair esaslı bir örnek de sayılabilir. Kendimizi kandırsak da, eğer başkalarının kaderlerine dokunuyorsak, işte o girişte belirttiğimiz gibi, sistem, gerçeği, vicdanımızdan söküp alabilir.

"Uçuş"ta, lezzetli oyunculukları bir arada bulduğumuz için şanslıyız. İngiliz Kelly Reilly mesela. Nicole'de, kırılganlığın üzerine zarifçe örttüğü kararlılığıyla yüreğimize dokunuyor... Melissa Leo, Ulusal Taşımacılık Emniyet

Kurumu'nu temsil eden Ellen Block rolündeki tek sahnede o denli doğru ve sağlam oynuyor ki, Whip'in 'ilmeği' çözmeye karar verdiği an'ın inandırıcılığına önemli bir katkı yapmış oluyor... Washington, zaten katıksız bir ayrıntı ustası; bu denli fazla gel-git yaşayan karakterinin bütünlüğünü tek planda bile zedelemiyor.

"Uçuş" a adını veren o iç hat seferinin anatomisine bakınca da, küçük bir ihmalin nasıl büyük bir felakete yol açabildiğine dair ve gerçek olaylara dayalı hazırlanmış bu kaza bölümünün (evet, yolcu uçakları baş aşağı uçabilir) sinema için bazı teknik yenilikler içerdiğini vurgulayalım. [2]

Uçağın hayali bir model olması, takıntılı uçak yolcusu olan seyirciler için rahatlatıcı.

Uçuş korkusuyla seyahat edenler, filmi seyrettikten sonra bir daha uçabilirler mi, emin değiliz.

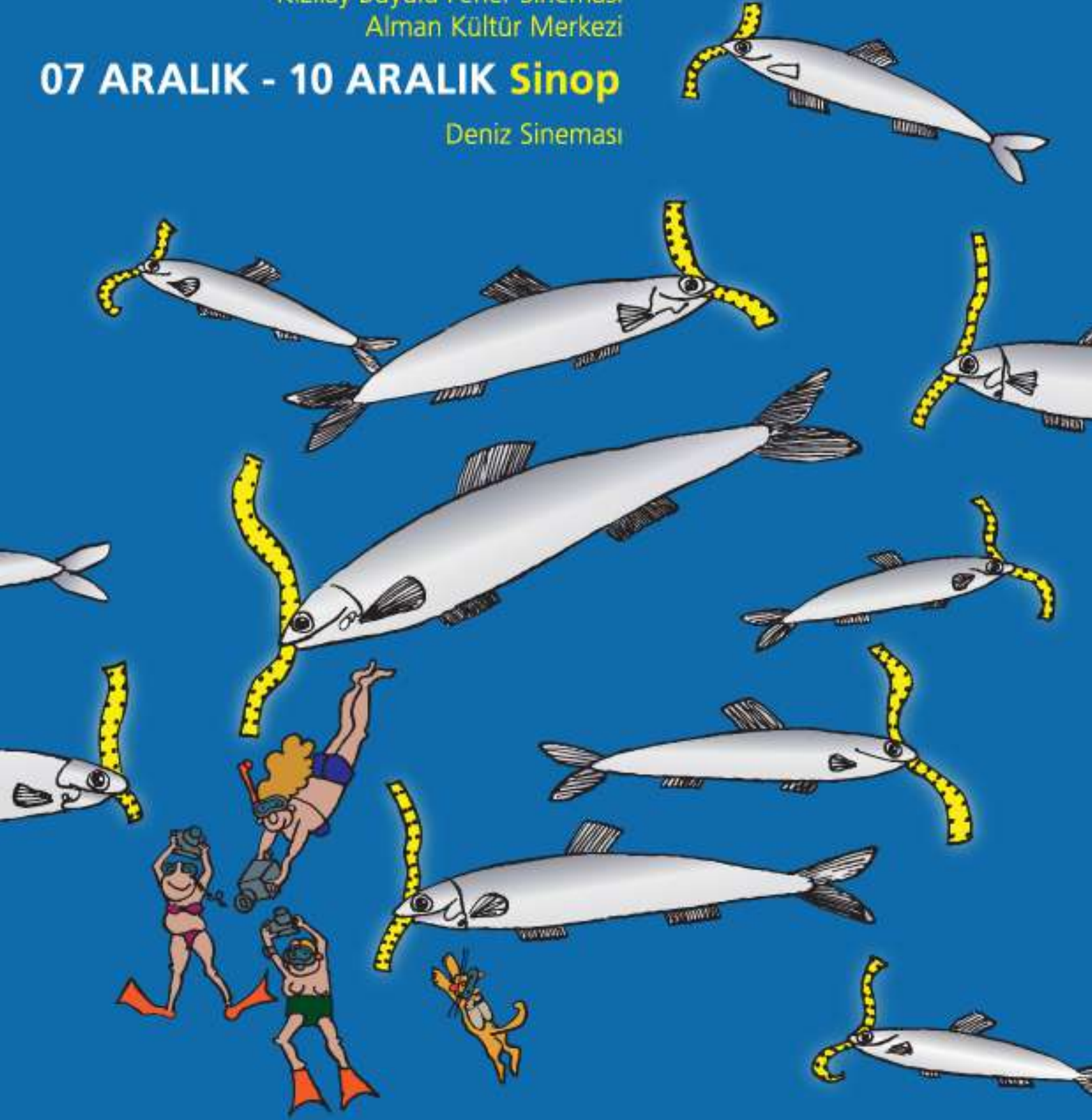
18. GEZİCİ FESTİVAL 2012

30 KASIM - 06 ARALIK **Ankara**

Kızılay Büyüğü Fener Sineması
Alman Kültür Merkezi

07 ARALIK - 10 ARALIK **Sinop**

Deniz Sineması

AÇLIĞA DOYMAK

AÇLIK GREVLERİ VE ÖLÜM ORUÇLARI GÜNDEMDEKİ YERİNİ KORUYOR, GERÇEK yaşamdan beslenen sinemanın da... Ödüllü belgesel "Simurg" da 1996'da F tipi hücre sistemine karşı ölüm orucunda geçirdikleri 69 günün ardından Wernicke Korsakoff hastalığına yakalanan altı insanımızın trajik öykülerini izledik. Bu ay Grup Yorum'un farklı yönetmenleri biraraya getirerek koordine ettiği, kısa filmlerden oluşan "F Tipi Film" de vizyon yüzü görecek. Bu iki yapım da açlık grevleri ve ölüm oruçlarına benzer politik cepheden bakıyor. "Açlığa Doymak"ın ise başka dertleri, bambaşka söylemleri ve tabii ki farklı bir cephesi var.

Film üç kahramanın birbirinden bağımsız görünüş sonradan keşişen hikayelerini anlatıyor. Burcu (Didem Balçın) kilo verebilmek için her yolu deneyen, genç bir makyöz. Müte deyin sevgilisinin onu ailesine kabul ettiremeyeceğine kanaat getirip terk etmesiyle Burcu'nun kendine güveni iyice sarsılıyor. Bir yandan mutsuzluğunu yemekle gidermeye çalışırken bir yandan da kilo vermek, onda takıntı haline alıyor. Tıpta okuyan Sena (Hazar Ergüçlü) ise solcu ağabeyinin gözaltına alınıp ortadan kaybolması üzerine siyasetle ilgisi olmadığı halde 'örgüt'e katılıyor, abisini yok eden polislerden intikam almak için sonradan pişman olacağı bir eyleme giriyor. Gazeteci Eyüp (Mete Horozoğlu) ise kişisel çekişmeler yüzünden gazetedeki işinden atılıyor. Kendini meslektaşlarına ispat etmek için kitap yazmaya başlıyor. Ancak ailesinin başına gelen trajik olaydan sonra hayatının tek amacı intikam oluyor.

"Açlığa Doymak"ın yönetmeni, Şaşmaz Kardeşler'in en küçüğü olan Zübeyr Şaşmaz. Uzun zamandır "Kurtlar Vadisi" dizisinde adeta pişen Şaşmaz, sözkonusu dizinin fraksiyonları olan "Muro: Nalet Olsun İçimdeki İnsan Sevgisine" ve "Kurtlar Vadisi Filistin'i yöneterek sinemaya başlamıştı. Bu sefer, belli bir şablona bağlı olan önceki işlerinin aksine "Açlığa Doymak"ta 'kurtlar alemi'nden çıkıyor ve kendi tarzını ortaya koymaya, 'benim de bir derdim ve sinema dilim var' demeye gayret ediyor. Belli ki Şaşmaz için "Açlığa

Doymak", kronolojik değilse de 'asli' olarak ilk sinema filmi.

Açlık temasını üç farklı karakterin ortak teması olarak alan Şaşmaz, asıl ağırlığı ise Mete karakterine vermiş. İki kadın kahramanın keşişme noktasında bulunan Mete'ye aynı zamanda öykünün dinî boyutunu da yüklemiş ki bu pozisyon tartışmaya hayli açık. Tarikatların insanı kendine getirme görevini vurgulamak, belli ki film ekibinin "Açlığa Doymak"ı çekmesinin asıl nedeni. Dolayısıyla diğer iki karakter ve öykü bir nevi dolgu işlevi görüyor bu erkek öyküsüne. Sena karakterinde, sağın karşısında bir de sol olsun, açlık grevlerine de değinmiş olalım mantığı hakim sanki. Nitekim mağdur olunca suçluya dönüşen Sena, kukla kişilikten öteye gidemiyor; hatta solu kötüleme malzemesine dönüşüyor. Burcu ise üç karakter içinde en zorlama görünen öykünün kahramanı. Zayıf olmayı takıntı haline getiren Burcu vesilesiyle alttan alta 'çalışan kadın'a dokundurma yapılıyor sanki. Sevgilisinin dindar ailesi tarafından ötekileştirilen ve ötekileştirildiği için mağdur gibi görünen Burcu aynı zamanda istekleriyle, yaşam tarzıyla da film tarafından 'fıtratı bozuk' teşhisi konup istenmeyen insan ilan ediliyor.

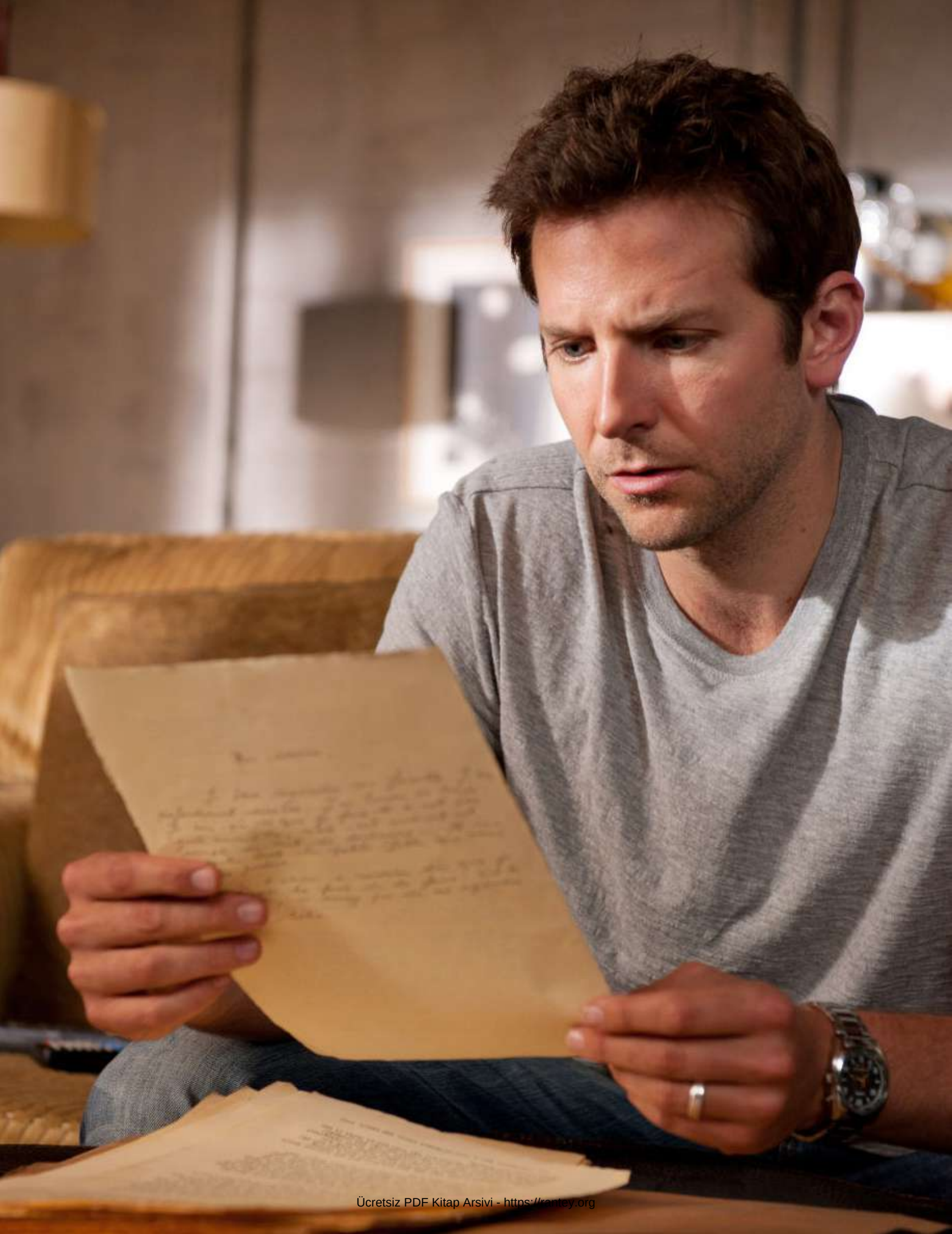
Müziklerini Erkan Oğur'un yaptığı filmin oyuncularına gelirsek... "Nefes: Vatan Sağolsun" da sinemaya yeni bir soluk getiren Mete Horozoğlu yüzünü dizi dolayısıyla fazla yıpratmış görünüyor. Dolayısıyla filmin merkezinde yer alsada onun performansında ayırıcı ya da meslektaşlarını gölgeleyen bir artıdan söz etmek zor. Derviş Zaim'in "Gölgeler Ve Suretler"inde rol aldıktan sonra şansı açılan Hazar Ergüçlü ile tiyatro kökenli Didem Balçın, makyajın da yardımıyla filmi sürükleyen oyuncular. Serkan Ercan ve Hakan Boyav da yan karakterlerde hayli başarılı.

 Zübeyr Şaşmaz'ın sosyo-politik bir sinema oluşturma isteği var. Yorumu tartışmaya açık ama 'kurtlar'dan uzaklaşmak ona yarıyor.

 Onca yardımcı oyuncu arasında nedense Lale Mansur fazla yapay duruyor...

YÖNETMEN Zübeyr Şaşmaz
OYUNCULAR Mete Horozoğlu, Hazar Ergüçlü, Didem Balçın, Ali Sürmeli, Uğur Çınar, Hakan Boyav, Musa Uzunlar, Serkan Ercan
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 127 dk.
DAĞITIM Tıglon (ZS Film)

Zübeyr Şaşmaz, "Açlığa Doymak"ta 'kurtlar alemi'nden çıkıyor ve kendi tarzını ortaya koymaya, 'benim de bir derdim var' demeye gayret ediyor.

ÇALINTI HAYAT

KURMACAYLA GERÇEK ARASINDAKİ İLİŞKİNİN KIRILGANLIĞINA İLİŞKİN filmleri giderek daha sık görüyor olmamızın bir açıklaması olmalı.

Yazarlarla ilgili filmler, bir dünya kurmanın sihri, oldu olası sinema dünyasının ilgi alanındadır elbette. Kurmacayla gerçeği ayırt edilemez şekilde birbirinin içine geçirmek ise, giderek daha çok örneğine rastlamaya başladığımız bir oyun ya da kim bilir, bir meydan okuma. Coen Kardeşler "Barton Fink"le Hollywood piyasasında yazarlığın doğasının şeytansı yanını alaya aldığından beri, Marc Forster'in "Lütfen Beni Öldürme"sinin (Stranger Than Fiction) yazarını duyan kahramanı son yılların en akılda kalanlarından. Ya da kendine âşık olunacak kadını yaratan yazarın hikayesi "Hayalimdeki Aşk" (Ruby Sparks), daha geçen ay vizyona girmişti. Şimdi sırayı ister istemez onu andıran, bir yazarın bir başkasının eseriyle üne kavuştuğu "Çalıntı Hayat"a bıraktı.

Kurmacayı gerçek kılmaya bu bağlılık, belki içinde yaşadığımız dünyanın gerçek olamayacak kadar ya da, daha ilginç, kurmacanın erişemeyeceği, sadece gerçeğin olabileceği kadar tuhaf ("Lütfen Beni Öldürme"nin orijinal adı "Stranger Than Fiction"daki gibi; 'kurmacadan daha tuhaf') olmasını sorgulamanın bir sonucu olabilir. Belki de, kurmacanın inandırıcılığını giderek yitirmesinden çıkan bir özeleştir, belki hepsi, belki hiçbiri. Her halukarda, en azından "Çalıntı Hayat"ın bunlar üstüne düşünmeye katkıda bulunduğu ortada. Onun yanında, ünü hak etmek, fikri hırsızlık ve başka şeylerle birlikte, edebiyat piyasasının haline dair.

Karşımızdaki filmin şöyle bir özeti yapılabilir: Bir yazarın romanını kendi yazmış gibi yapan bir yazar hakkında bir roman yazan bir yazar hakkında bir film. Tekrar ve karmaşıklık bu cümleye ait değil, matruşka tarzının kafa karıştırıcılığını göze alan, filmin kendisi. İlk yazarın, İkinci Dünya Savaşı sonları ve sonrasında kendi yaşadıklarına dayandırmasını da sayalım, eksik kalmasın. Elbette ilk filmlerine imza atan yönetmenler ve senaryo yazarları Brian Klugman ile Lee

Sternthal'ın kimin neyi kimden aldığı konusunun tartışmaya açıklığının özellikle altını çizmeye çalıştıkları varsayılabilir. Oradan, genç yazarın tesadüfen bulduğu el yazmalarını sahiplenerek ünlenmesiyle sahip olduğu kurmaca hayatının ilhamını nereden aldığından da giderek önemsizleştiğine gelmek isteniyor olabilir. İkna edici mi, pek sayılmaz.

Bradley Cooper'ın Rory Jansen'inin ahlaki problemi, Jeremy Irons'ın bir kez daha hayran bırakan oyunculuğuyla ortaya koyduğu yaşlı yazarıyla karşılaşınca başlıyor. Bu noktadan itibaren, "Çalıntı Hayat" seyircisini Rory Jansen'in itiraf edip etmeme ikilemi kadar, onu yere göğe koyamayan edebiyat dünyasının nasıl bir yalan üstüne kurulu olduğu üstüne düşünmeye çağırıyor. Rory'yi gaza getirerek hak etmediği konuma iyice yerleşmesine neden olan ajanları vs. saymazsak, kafasını en çok karıştıran karakterin karısı olması, dikkat çekici. "Avatar" meşhuru Zoe Saldana'nın oynadığı Dora'nın, Lady Macbeth tarzı içten pazarlıklı olmasa bile, aynı kapiya çıkacak bir duygusallıkla genç adamı yoldan çıkaran kişi olmasının anlamı üstüne yeterince düşünülmüş gibi durmuyor. Aslında bu ahlaki ikilemin ilgi çekici olduğunu söylemek bile güç. Bu karışıklıkta vicdan azabıyla yaşamak o kadar güme gidiyor ki, filmin verdiği yerde bir anlam bulmak pek mümkün değil. Yaşlı adamın tokgözlülüğü, Rory'nin haksızlığı zaten aşikar, cezasını bulmuş gibi görüldüğü ansa hiç yönetmenlerin belli ki olmasını umduğu denli tatmin edici değil. Bunda, yazarlık mefhumunun, genelde Hollywood'da alışkanlık olduğu üzere bir duygu durumunun doğal uzantısı gibi görülmesinin de payı var. Yani sanki, yeteneğin, çalışmanın, deneyimin hiç payı yokmuş gibi sadece en çok acı çekenin en iyi yazar olduğu şeklindeki enteresan edebi inanış. Öyle olsaydı, yazarlık üstüne yazılan bütün filmleri izlemeye doyamazdık. [1]

Gösterişsiz ve deneyimli yazar olarak Jeremy Irons, tam da öyle devleşen bir oyunculuk sergiliyor.

Kurmacanın suyunun suyu anlatımını takip etmek ne kolay, ne eğlenceli.

ORİJİNAL ADI The Words
YÖNETMENLER Brian Klugman, Lee Sternthal
OYUNCULAR Bradley Cooper, Olivia Wilde, Zoe Saldana, Jeremy Irons, Dennis Quaid, J.K. Simmons, Ben Barnes, Nora Arnezeder, Zeljko Ivanek
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 97 dk.
DAĞITIM Pinema Film

Karşımızdaki film şöyle özetlenebilir: Bir yazarın romanını kendi yazmış gibi yapan bir yazar hakkında bir roman yazan bir yazar hakkında bir film.

ÇAKALLARLA DANS 2: HASTASIYIZ DEDE!

YÖNETMEN Murat Şeker
OYUNCULAR Şevket Çoruh, İlker Ayrik,
 Timur Acar, Murat Akkoyunlu,
 Didem Balçın
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 97 dk.
DAĞITIM SugarWorkz Film

Murat Şeker 'devam
 filmi sendromu'nu
 yaşamıyor, her açıdan
 birincisini aşan bir film
 ortaya çıkartıyor.

DEVAM FİLMİ ZOR İŞ, HELE
 EĞLENCELİKSE VE İŞİN İÇİNDE SOSYAL
 içeriği bol mesaj ile eleştiri varsa...
 Murat Şeker'in yaklaşık 250 bin seyirci
 toplayan "Çakallarla Dans"ın devamında 'devam
 filmi sendromu'nu yaşamayıp, birincisini aşan bir
 film çıkardığını belirtelim öncelikle.

Ancak, eskisini geçse de sonucun öyle çok
 tatminkar ya da yenilikçi olduğunu söylemek de
 kolay değil hani. Basın bültenine senaryo
 yazımının sekiz ay kadar sürdüğü, kılın kırk
 yarıldığı gibi bir not düşülmüş. Pek iyi ya sonuç?

Ana öykünün aralarına skeçvari hoşlukların
 yerleştirildiği, usta oyuncuların varlığına rağmen
 hiçbir karakterin derinlemesine incelenmediği,
 sadece plastik güldürünün arandığı anlatım,
 bütünlüğü çok zedeliyor ne yazık ki.

Oysa filmin vitrini, kentlerin kalbinde açılan
 AVM'lerin küçük esnafı nasıl bitirdiği, twitter
 çılgınlığı, cezaevinden çıkmışların toplumdan
 nasıl dışlandığı, çaresizlik, tüketim çılgınlığı, var
 olan çarpık sistemin eleştirisi gibi hayli vurucu ve

zengin malzemeye bezeli. Tabii ki yönetmenin bu
 konulara hassasiyeti takdire değer ama, daha
 hınzır bir mizahı hak ediyor öykü. Memlekette
 gişeyi ve popüler eğilimleri en iyi bilenlerden olan
 Şeker'in kahramanlarının hepsi çok sahici, hepsi
 aramızdan. Bunların trajikomik durumlarını daha
 zekice irdelemek yerine, sıkıştıkça küfrü basmak,
 seyirciyi bu yolla öykünün içine döndürmeyi
 denemek bir şekilde filme haksızlık ediyor.

Müzikle ilgili de bir iki şey söylemek lazım;
 Moğollar'ın, Barış Manço'nun Cem Karaca'nın
 şarkılarını böyle popüler bir filmle yeniden
 gündeme taşımak alkışlanacak seçim.

Ancak, Cem Karaca'nın İhtarname'sinin bu
 yapımda işi ne? Kesif acıların yaşandığı dönemde
 yazılmış bu şarkı bugünün çakallarının durumunu
 sarıp sarmalamada on numara büyük kalıyor... [2]

Teknik ve yönetim birinci filmin hayli ilerisinde.

Yan öykülere önem vermemek ve de karakterlere özen
 göstermemek senaryoyu hayli yaralamış.

Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

filmleri Altyazı ile izleyin
sinema derginiz her ay bayilerde

BENİM ANNEM BİR DİNOZOR

ORJİNAL ADI Dino Time
YÖNETMENLER Yoon S. Choi, John Kafka
SESLENDİRENLER Jane Lynch,
 Rob Schneider, Melanie Griffith
YAPIM 2012 ABD-Güney Kore
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM Pinema (D Productions)

Bu ilginç çalışma,
 ahlak bekçisi kesilen
 animasyonlardan
 ayrılırken çocukların
 tarafını tutuyor.

FİLMİN YÖNETMENLERİNDEN JOHN KAFKA, ŞİMDİLERDE 30'LU YAŞLARINI süren bir neslin çok sevdiği "Ninja Kaplumbağalar" serisinin yaratıcılarından biri. Kafka, filmi Güney Koreli animasyon yönetmeni Yoon S. Choi ile birlikte yönetiyor. Zaten "Benim Annem Bir Dinozor" da, en az 80'lerin Uzakdoğu ve Avrupa menşeli çizgi serilerindeki kadar özgürlükçü fikirlerle dolu.

"Benim Annem Bir Dinozor" un vaadi fantastik bir çocukluk macerası. Bir animasyon olarak ortaya büyük bir hüner, büyük bir iddia koymayan bir film belki. Ancak hikayeye yaklaşımı ve senaryosu, onu ayrı kılıyor. Filmde annesine ne yapsa yaranamayan haylaz Ernie'nin hikayesi anlatılıyor. Ernie, kız kardeşi ve en yakın arkadaşı, yanlışlıkla geldikleri tarih öncesi devirde, kendilerini yavruları zanneden dişi bir T-Rex'in gazabına uğramadan dinozorlar dünyasını terk etmek zorundalar. Ya da belki de burayı terk etmemeleri en iyisi? Filmin önerisi ve farklılığı biraz burada yatıyor. Film, üç çocuğun gerçek

dünyanın, gerçek ailelerinin baskısından sıyrılıp, zihinlerindeki aile kavramına alternatif bir başka aile formunun içinde var olma çabalarına odaklanıyor aslında. Elbette dişi T-Rex'in gerçek yavruları yumurtadan çıktığında bu rüya bozulacak ama o zamana dek, gündelik yaşamın ve gerçek annelerinin dayatmalarından özgür bir hayatları olacak bizim sabilerin... Bu noktada film, tümüyle çocuklardan taraf olduğunu, büyüdüğü kalbin katılaştığını, ebeveyn olmanın kişiyi olgunlaşma kisvesi altında muhafazakarlaştırabildiğini şahane bir alt metinle dile getirebiliyor.

Teknik olarak mükemmel olan, bununla birlikte muhafazakar mesajlarıyla bir nevi yeni dönem ahlak bekçisi kesilen animasyonlardan, örneğin Pixar'ın işlerinden bu yönüyle ayrılıyor "Benim Annem Bir Dinozor".

Filmdeki esprileri geleneksel Hollywood'dan çıkma herhangi bir çocuk filminde göremezsiniz.

Film, teknik olarak Japon animeleriyle Amerikan animasyonları arasında bir yerde duruyor. Bu da görsel açıdan iyi sonuç vermiyor.

AÇLIĞA DOYMAK

BENİM ANNEM BİR DİNOZOR

ÇALINTI HAYAT

UÇUŞ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AÇLIĞA DOYMAK	★★				★★	
BENİM ANNEM BİR DİNOZOR						
ÇAKALLARLA DANS 2: HASTASIYIZ DEDE!						
ÇALINTI HAYAT					★★★	★★★
UÇUŞ	★★			★★★★	★★	
ALACAKARANLIK EFSANESİ: ŞAFAK VAKTİ BÖLÜM 2				★★		
DAĞ			★★	★	★	
EVRENİN ASKERLERİ: İNTİKAM GÜNÜ		★★				
FRANKENWEENIE	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
GÖRÜNMEYENLER				★★	★	
GÖZETLEME KULESİ	★★★	★★	★★★	★★	★★★★	
HAVANA'DA 7 GÜN					★★	
KATİL JOE	★★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★	★★★★
MARLEY	★★★					
THE MASTER				★★★★	★★★★	★★★★
MUTLULUK ASLA YALNIZ GELMEZ					★★	
MÜKEMMEL PLAN				★★	★★	
OPERASYON: ARGO	★★★★			★★★★	★★★★	★★★
OTEL TRANSİLVANYA		★★★★		★★★★	★★★★	
SESSİZ TEPE: KARABASAN	★	★★★		★★	★	
SİMURG		★★★	★★★		★★★	
SKYFALL	★★★★	★★★	★★★	★★★★	★★★★	★★★★
ATM: UYARISIZ ŞİDDET		★★	★★	★		
BİR MAFYA HİKAYESİ		★★★		★★★★	★★★★	
MOONRISE KINGDOM	★★★	★★★		★★★★	★★★★	★★★★

REAL MADRID: 0 - BURSASPOR: 5

Sinema-futbol ilişkisindeki başarılı örneklerden biri olan ve sıfır bütçeyle çekilen, Suat Oktay Şenocak'ın yönettiği "Adı Aşk Bu Eziyetin" filminin kamera arkası belgeseli, "Meteliksiz Sinemacılar" adıyla hazırlandı.

BURSASPOR'UN TÜRKİYE 'SÜPER' LİĞİ'NDE İLK KEZ ŞAMPİYONLUK YAŞADIĞI 2010 YILININ EYLÜL AYINDA BEYOĞLU SİNEMASI'NIN bomboş salonunda tek başıma seyretmiş olduğum "Adı Aşk Bu Eziyetin", ilgimi ve görgümü devamlı artırmaya çalıştığım sinema-futbol kategorisindeki en sevdiğim filmlerden biridir. Fanatik bir Bursaspor taraftarı, daha açık söylemek gerekirse bir holigan ve hayırsız evlat, hayırsız eş, hayırsız baba olan (C)amcı Metin'in yeşil-beyaz renkler uğruna kendisiyle birlikte çevresine de çektiği eziyet ve yaşadığı karşılıksız 'aşk', her sahnesinden teknik mükemmellik değil ama samimiyet ve sıcaklık akan bir filmle son derece gerçekçi biçimde aktarılmıştı. Zafer Yılmaz'ın "Camcı: Bir Taraftarın Anatomisi" adlı öyküsünden ve başarısını belli eden bir senaryo çalışmasından hareketle çekilen film, başta Metin'i canlandıran Bursa Şehir Tiyatrosu oyuncusu Günay Güney olmak üzere, çoğu tiyatro kökenli-amatör isimlerden oluşan kadronun 'gönülden' gelen emeğinin parıltısını yansıtmayla da dikkat çekiyordu.

Türk sineması, sanıldığından ve bilinenden çok daha fazla 'futbol filmi' üretmiştir, meşin yuvarlağın bir şekilde yuvarlandığı filmlerimizin sayısı da epeyce kabarıktır. Bu toplam içinde "Adı Aşk Bu Eziyetin"i özel kılan nokta, öncelikle sinemamızda bir taraftarın iç dünyasına, evine, ailesine vb. bakan ilk film olmasıydı. Öte yandan filmin milyon dolarların söz konusu olduğu futbol ve sinema arenalarında 'delik ceple' de iz bırakılabileceğine ilişkin bir inanç taşıdığı da gözlerden kaçmıyordu. Filmi seyrettiğimde adını duymuş olmak dışında tanışıklığının bulunmadığı, sonraları bir iki telefon konuşması ve bir iki ayaküstü sohbetle tanıştığım yönetmen Suat Oktay Şenocak'ın sinemayı deli gibi sevdiği de ortadaydı.

Şenocak'la son karşılaşmamız, bu yılki Altın Portakal sırasında oldu. "Adı Aşk Bu

Eziyetin" filminin kamera arkası öyküsünü anlatan "Meteliksiz Sinemacılar" belgeselini de bu sırada verdi. 40 dakikalık belgeseli izlemek isteyenler nasıl ulaşır, nasıl edinilebilir, bir yerlerde satılıyor mu bilmiyorum ama sinema eğitimi gören öğrenciler başta olmak üzere, küçük bütçeli, hatta bütçesiz bir filmin nasıl çekildiğini merak edenlerin ne yapıp edip seyretmesinde yarar var.

Yönetmen Şenocak'ın "Para olmadan bir işe soyununca belirsizlik hakim oluyor" diyerek 'sıfır bütçe'yle yola çıkmanın inceliklerini anlatmaya başladığı belgesel, Şehir Tiyatrosu oyuncularının herhangi bir maddi beklenti düşünmeden katkı sunup rol almalarından, filmin en hoş sahnelerinden biri olan Bursa ve Eskişehir taraftarlarının karşılaşmasına; "Timsah yuvasında köpekler havlamaz!" dan pek çok dağıtımcının "Bu bir Bursa ve Bursaspor filmi. En iyisi siz bunu gidin Bursa'da gösterin" yaklaşımına kadar, bir yapım sürecinin anatomisini çıkarıyor karşımıza.

Şenocak'ın asıl çekmek istediği film, "Çok ciddi bütçe gerektiriyordu" dediği, senaryosu gene Zafer Yılmaz tarafından yazılan "Beyaz Güvercin"miş aslında. O olmayınca "Adı Aşk Bu Eziyetin" için kollar sıvanmış. Eylül 2009-Mayıs 2010 arasında yaklaşık sekiz ay süren, bir anlamda 'militan sinema' yı da akla getiren çalışma sonrasında da kameranın bir taraftara ilk kez bu kadar yakından bakabildiği bir beyazperde öyküsü ortaya çıkmış.

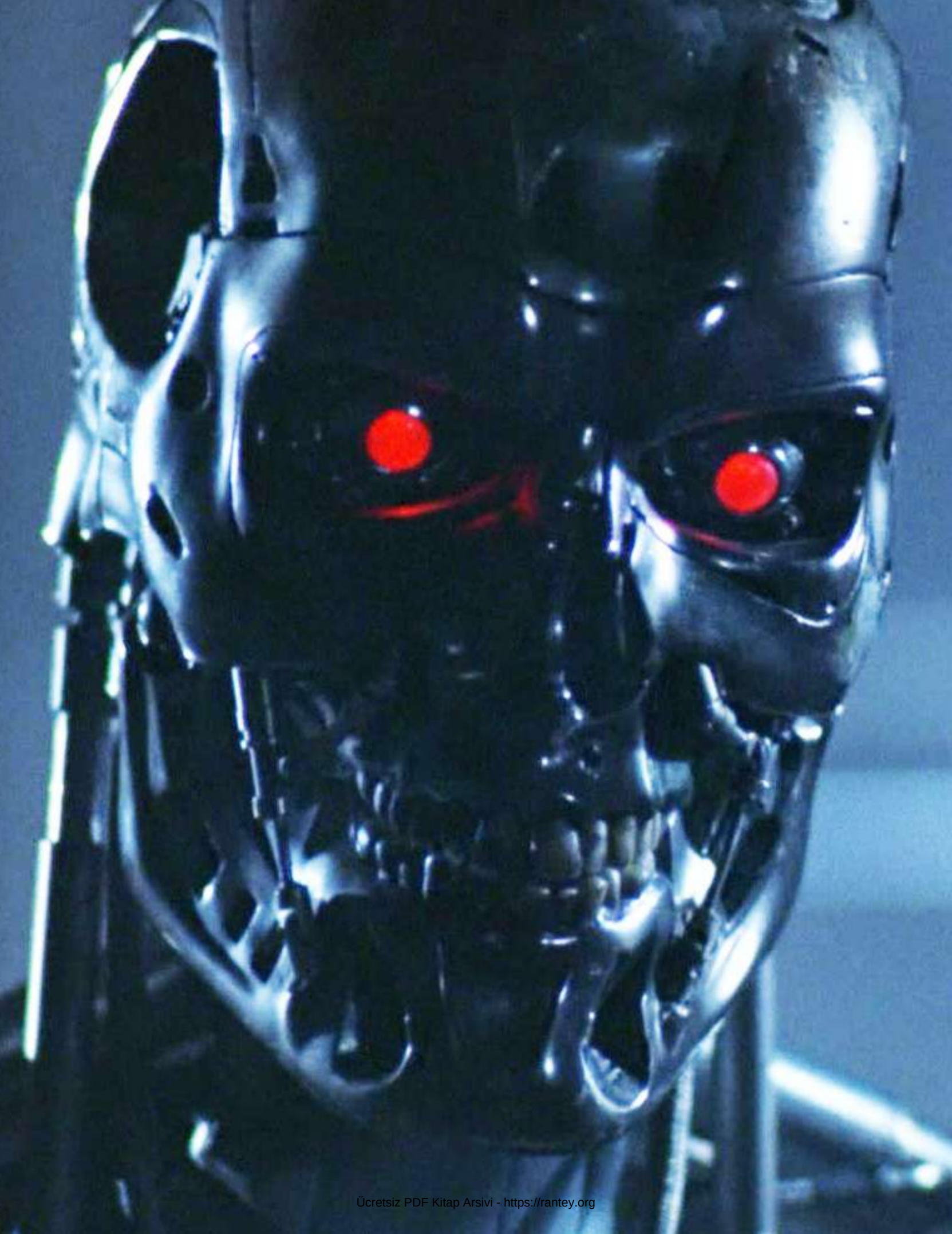
"Meteliksiz Sinemacılar", başroldeki Günay Güney'in, onun karısını büyük başarıyla canlandıran Arzu Tan Bayraktutan'ın, "Set, bildiğimiz anlamda profesyonelce değildi ama bu filmde edindiğim tecrübeyi profesyonel koşullardaki bir sette edinemezdim" diyen yönetmen yardımcısı İsmail Dalgıç'ın anlatımlarıyla da zenginlik kazanan bir belgesel. Arzu Tan Bayraktutan'ın, "Futboldan, canlandığı karakter gibi

gerçekte de pek anlamam. Filmde Metin'in futbol ve Bursaspor aşkına ortak olamayan karısını canlandırdım ama çekimler boyunca Suat Oktay Şenocak'ın sinema aşkına ortak oldum" demesi de çok şey anlatıyor, uzun söze gerek bırakmıyor.

"Adı Aşk Bu Eziyetin", küçük çocuğuyla oynar ve kucağında hoplatırken bile "Evet ve gollll... Real Madrid sıfır, Bursaspor beşşşş..." diye hayal kuran bir taraftarın öyküsünü anlatıyordu. "Meteliksiz Sinemacılar" da sinema adına kurulan her türlü hayalin güzelliğini ve karşılıksız kalmayacağını gösteren bir çekim öyküsü sunuyor.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

YOKEDİCİ

James Cameron'ın kariyerini uçuran ikinci filmi "Yokedici" (The Terminator), bilimkurgu, aksiyon ve gerilimi aynı potada ustaca eritirken, hem zekice inşa edilmiş bir zamanda yolculuk hikayesi anlatıyor hem de insanoğlunun geleceğinde makineleşmenin rolünü sorguluyor.

H AYATLARIMIZI KOLAYLAŞTIRSIN DİYE MAKİNELERİN DESTEĞİNİ ALIYORUZ AMA KOYNUMUZDA YILAN MI BESLİYORUZ ACABA?

İnsanoğlu günden güne daha fazla makinelerin, bilgisayarların, akıllı cihazların esiri haline geliyor. Peki artık üstün akıl ve zekalar da bahsettiğimiz makineler bir gün hayatlarımızı mecazi değil de, gerçek anlamıyla zaptederse? İşte James Cameron'ın "Yokedici" si insanları bu konuda uyarıyor.

James Cameron'ın filmi 1984'te çekmesinin ironisi bir yana, o dönemde üstelik bilgisayarlar da hayatımıza bu denli girmemişti. PC'lerin bile tek tük olduğu günlerdi. Haliyle, insanların 'yapay zeka' tutkusunun barındırdığı olası tehlikelere dikkat çeken, makinelerin birer 'yokedici'ye dönüştükleri bir başyapıtı bu film.

Her şey iki adamın 2020'li yıllardan 1984 yılının Los Angeles'ına gelmesiyle başlar. Adamlardan biri T-800 model acımasız bir robottur ve Sarah Connor isimli bir kadını öldürmeye gelmiştir. Sarah'yı onun namlusunun hedefi haline getiren şey ise, gelecekte dünyayı ele geçirmiş makinelere karşı savaşta en önde saf tutacak John Connor'ı doğuracak olmasıdır. Robotun hedefi, John'un doğmasını engellemek, dolayısıyla geçmişi değiştirerek geleceği yeniden şekillendirmektir. Diğer adam Kyle Reese ise bizzat John tarafından yollanmıştır. Kadını bu 'gözükara' ölüm makinesinden korumakla mükelleftir. Los Angeles sokaklarında üçü arasında ölümcül bir kovalamaca başlar.

Gelecekte bir noktada Amerikan ordusuna yapay zeka üreten Cyberdyne

Systems şirketinin bilgisayar sistemi Skynet bağımsızlığını ilan etmiş, dünyayı ele geçirmiştir. 2020'li yıllarda artık gezegenin hakimiyeti makinelerdedir, insanlar ise onlara karşı gerilla mücadelesi vermeye başlamıştır. Başkaldırının önderliğini John Connor yapmaktadır. "Yokedici" bu karanlık gelecekte de 'tadımlik' sahneler sunar. İnsanların kendi yaratılarına artık söz geçiremedikleri, dahası birer birer av oldukları veya esir düştükleri, acıklı bir gelecek manzarasıdır bu.

Daha ilk karelerden itibaren James Cameron makinelere bağımlılığımızı ufaktan vermeye başlar. Bir çöp kamyonu ve ona sözünü geçiremeyen şoförünün görüntüsüyle açılır film. Cameron film boyunca saç kurutma makinesinden telesekretere kadar kimi aygıtları çaktırmadan bilincimize yerleştirir. Hatta şöyle bir espriye bile başvurur... Sarah'nın ev arkadaşı Ginger'in telesekreter mesajı aynen şöyledir: "Merhabalar... ha ha kandırıdım sizi. Bir makineyle konuşuyorsunuz. Fakat çekinmeyin, sorun yok, makinelerin de sevgiye ihtiyacı vardır. O yüzden bizimle konuşun. Ben Ginger veya Sarah size döneriz. Bip sesini bekleyin!" Dahası Sarah'ya ulaşmak için Yokedici sürekli makinelerden yararlanır. Telefonlar açar, envai çeşit motorlu araca biner, türlü çeşitli silahlar kullanır...

Film, izleyiciye zamanda yolculuğa dair enfes bir zihin cimnastiği yaptırır. Üstelik, "Geleceğe Dönüş"ten (Back To The Future) bir yıl önce yapar bunu. Böyle gidersek, geleceğimizi kendi ellerimizle bir distopyaya hapsedeceğimizi söyler. "Frankenstein"dan beri kendi yaratısının kurbanı olacağı

öngörülen insanoğlunun bugünkü halinde kasvetli bir güncellemedir film.

"Yokedici" görsel olarak zaman zaman bir B-filmini andırır; bunda henüz deneyimsiz ve isimsiz bir yönetmen olan James Cameron'ın elinde bütçe olarak yalnızca 6,5 milyon dolar olmasının payı büyüktür elbette. Fakat fikrîsel düzlemde, "Yokedici" tam bir 'A-filmi'dir. Kimilerine göre yedi yıl sonra çekilen devam filmi "Terminator 2: Mahşer Günü" (Terminator 2: Judgment Day) ondan daha iyidir ama öyle görünmesinin bir nedeni de iki film arasındaki 90 milyon doları bulan bütçe farkıdır. Yoksa Cameron ikinci filmde ana iskeleti değiştirmekle birlikte, ilk filmde sevilen birçok şeyi aynen tekrarlamaktan geri durmamıştır. İkinci film daha iyi görünebilir ama şaheserliğini ilk filmdeki mükemmel yapıya borçludur.

"Terminator" serisi kadar bereketli bir seri daha yoktur ki sinema tarihine ölümsüz replikler kazandırmış olsun! Kyle'in Sarah'yı ilk gördüğünde sarf ettiği "Yaşamak istiyorsan benim gel" sonradan tüm filmlerde (ve TV dizisi "The Sarah Connor Chronicles" da) tekrarlandı. Aynı şekilde Sarah'nın Yokedici'ye son noktayı koyarken söylediği "Yok edildin!" repliği de serinin alametifarikalarından. Kyle'in John'dan aktardığı "Gelecek henüz yazılmadı" da filmin finalinde Sarah'nın iç sesi tarafından tekrarlanır. Fakat Yokedici'nin karakoldaki polise söylediği efsanevi replik "Geri geleceğim" bir bakıma serinin de özeti gibidir: Yokediciler her macerada ölüp ölüp dirilir, her filmde de tekrar tekrar gelmekte ve nefeslerini John Connor'ın ensesinde hissettirmekte ısrar ederler... ❏

ARKA PLANDAKİ USTA

Bu hafta gösterime giren "Uçuş"la (Flight) yeniden aklımıza düşen Robert Zemeckis, yedinci sanatın teknik gelişimine ayak uydurma konusunda sıkıntısı olmayan bir sinemacı. "Geleceğe Dönüş" (Back To The Future) üçlemesi ve "Forrest Gump" gibi fenomenlerin altına imzasını atmasına karşın, spot ışıklarının altında pek görmediğimiz bu usta, yönetmenliğin yanı sıra yapımcı ve senarist kimlikleriyle de sinemaya hizmet etmeye devam ediyor.

SİNEMA TARİHİNDE BAZI YÖNETMENLER VARDIR; ÇOK İYİ İŞLER, HATTA BAŞYAPIT AYARINDA ÜRÜNLER ORTAYA koysalar da pek öne çıkmayı başaramazlar. Geniş kitlelere ulaşmaları, filmlerinin popüler anlamda da 'başarılı' olmaları ya da Oscar dahil birçok ödülle buluşmaları, bu türden yönetmenleri bazı tek atımlık barutlar kadar bile vitrine çıkaramazlar. Belki onların tercihleri, belki de sinema dünyasının bakış açılarıdır 'kadersiz yönetmenler'i arka planda kalmaya iten nedenler. Öte yandan yığınları peşinden sürükleyen, hem ticari hem de sanatsal anlamda üst düzey ürünler vücuda getirmek gibi gerçekten son derece zor bir işin altından kalkabilen bu sanatçılar, kendi isimlerini markalaştırmaları da filmlerini ve bu filmlerde rol alan oyuncularını tartışmasız biçimde 'marka' haline getirmeyi bilirler.

1970'lerden bu yana senarist, yapımcı ve yönetmen olarak Hollywood'un tozunu yutmuş, birçok ilgiye değer yapıtın altına imzasını koymuş ve sinemayı geniş kitlelere dönük bir sanat dalı olarak benimsemiş Robert Zemeckis de bu tür 'arka plan yönetmenler' arasında sayılabilir rahatlıkla. Zira bu işin içinde olanlar dışında birçok kişi onun ismini bilmez ya da yaptığı işlerin neler olduğunu hatırlayamaz. Oysa sanatçının filmografisine şöyle bir baktığımızda, ne kadar önemli bir isim olduğunu ve ne gibi yapıtlarla bünyemize

işlediğini anlayabiliriz. Sanıyoruz sadece "Forrest Gump" ve "Geleceğe Dönüş" (Back To The Future) serisi demek bile yeterli olacaktır onun değerini anlamak için...

14 Mayıs 1951 Chicago doğumlu Robert Lee Zemeckis (demek ki 60'ını devirmiş şu sıralar ve en olgun döneminde), George Lucas ve John Milius gibi usta yönetmenlerle aynı sınıfı paylaştığı Güney California Üniversitesi Sinema Okulu'nda tanıştığı senarist Bob Gale'le olan uzun süreli ortaklığının da etkisiyle başarıdan başarıya koşmuş bir kariyerin sahibi şimdilerde. Okul yıllarında çektiği kısa filmi "A Field Of Honor"la Öğrenci Akademik Ödülü'ne değer bulunan yönetmen, 1970'lerin ilk yarısına denk gelen bu dönemini son derece iyi değerlendirir ve Gale'le birlikte televizyon dizisi "Kolchak: The Night Stalker"ın bir bölümünü yazarak piyasaya bırakır kendisini. Ardından yine kadim dostuyla birlikte gerçekleştirdikleri ilk uzun metrajlı çalışma olan "Beatles Hayranları"yla (I Wanna Hold Your Hand) Steven Spielberg'ün yapımcı şemsiyesi altına girmeyi de başarır sanatçı. Bu türden bir 'avantaj', Zemeckis'in sonraki projelerinin de yönünü belirlemiş olur böylece. Beatles konserine gidebilmek uğruna her şeyi yapmaya hazır gençlerin eğlenceli hikayesini anlatan ilk film, Zemeckis sinemasının geleceği hakkında keskin ipuçları barındırmaktadır. İzleyiciyi nasıl

kavraması gerektiğini iyi bilen ve bu uğurda çeşitli numaralar yapıp ilgiyi ayakta tutan bir anlatım modeli vardır yönetmenin. Doğrusu ya, o yıllarda bunu başarabilen sinemacı sayısı pek fazla değildir.

STEVEN SPIELBERG'ÜN EN BAŞARISIZ FİLMİ OLARAK SİNEMA TARİHİNE GEÇEN "1941"İN SENARYOSUNU YAZMAK gibi bir 'talihsizlik'in ardından ikinci uzun metraj gelir. 1980 yapımı "Kullanılmış Arabalar" (Used Cars), yönetmenin Michael Douglas'ın dikkatini çekmesini sağlar ve bir "Indiana Jones" kopyası olan "Amazon'da Fırtına'yı" (Romancing The Stone) çekebilmesine yol açar. Harekette bereket ve bol eğlence temelli bir sinema anlayışının temsilcisi olmaya doğru hızla ilerleyen Zemeckis, belki de kariyerinin en 'ışılıklı' uzantısı olan "Geleceğe Dönüş" serisine başlar 1985'te. Anlatım modelinin de giderek oturduğunun işaretleriyle dolu olan, onu nasıl görmek gerektiğini kitlelere yansıtan serinin ilk filmi, özel efekt konusundaki benzersiz bakış açısını da olgunlaştırma işlevi görür. Bunun tartışılmaz müsebbiblerinden biri de yapımcısı Steven Spielberg'dür kuşkusuz. Bob Gale'le birlikte yazdığı senaryoyla Oscar'a aday gösterilen yönetmen, hem ticari hem de sanatsal başarı kazanmanın kapılarını da ardına kadar açmış olur böylece. 'Zamanda yolculuk' kavramının tüm çekiciliğini eğlenceli bir dille ve

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Robert Zemeckis'in ilk yönetmenlik denemesi "Beatles Hayranları", çığgın bir komedi.

"Amazon'da Fırtına" 1980'lerin popüler gişe filmlerinden biri oldu.

Zemeckis'in ikinci filmi "Kullanılmış Arabalar" da komedi türündeydi.

Michael J. Fox'la Christopher Lloyd'un beceri kokan oyunculuklarının da yardımıyla sinemaseverlere taşıyan Zemeckis, 1989 ve 1990'da çektiği iki devam filmiyle sinema tarihinin unutulmaz serilerinden birini gerçekleştirmiş olur.

"Geleceğe Dönüş" filmlerinin arasına sıkıştırdığı "Masum Sanık Roger Rabbit"le (Who Framed Roger Rabbit) gerçek ve animasyon karakterlerin güç birliğine yönelik filmlerin en sağlam örneklerinden birine imzasını koyar. Teknik becerinin sanatsal kaygısı örtmeyeceğine dair fikri kanıtlar bir performansı vardır yönetmenin burada. 1988 yapımı film, ona kimi ödüller ve adaylıklar da getirmeyi başarır. Bu noktada, Robert Zemeckis'in senarist ve yönetmenlik kariyerine bir başka dal daha katılır. 1989'da televizyon dizisi "Tales From The Crypt"le yapımcılık serüvenine başlayan sanatçı, bir yandan da korku temasına olan eğiliminin işaretlerini vermiş olur. Sonraki yıllar, Zemeckis sinemasının gülmekle korkmak arasında gidip gelmesine yol açan ürünler ortaya koymasını sağlayacaktır. Daha doğrusu, yönetmen olarak güldürüp eğlendirmeyi amaçlarken yapımcı olarak çoklukla korkutmayı temel alır sinemacı.

ARTIK SENARİSTLİK UĞRAŞINI BİR MİKTAR ARKA PLANA İTEN ZEMECKIS, 1992'DE MERYL STREEP, GOLDIE HAWN VE

Bruce Willis'li "Ölüm Kadına Yakışır"ı (Death Becomes Her) gerçekleştirir. Fantastik komedi tadındaki yapıtıyla düş kırıklığı yaratmasına karşın, efekt kullanımındaki ustalığını bir kez daha göstermeyi başarır ve bu alanda unutulmayacak birkaç sahne yaratır. Bir sonraki projesi "Forrest Gump"tır yönetmenin ve onu her konuda 'tatmin' edecek bir çalışma çıkar ortaya. Efekt desen en âlâsı, ödül desen Oscar dahil birçok önemli ödül, ticari başarı desen dünya çapında inanılmaz bir seyirci kapasitesi, sanatsal başarı desen son derece olumlu eleştiriler ve daha nice başarı cümleleri... Ama başta da söylediğimiz gibi, Zemeckis sinemasının unutulmazları arasına giren bu film, daha çok başrol oyuncusu Tom Hanks'ı yıldızlaştırır ve onu önüne geçilmez bir başarı kulvarına doğru iter. Yönetmenini ise 'bir Tom Hanks filmi'nin arkasındaki adam olarak tanıtır bütün dünyaya ve bir süre sonra da 'has sinemaseverler' dışında kimsenin hatırlamayacağı bir isim haline

Tüm zamanların en sevilen film serilerinden "Geleceğe Dönüş"lerde Michael J. Fox ve Christopher Lloyd başroldeydi.

getirir. Arada yapımcılık kariyerini zenginleştiren, hatta bir Peter Jackson filmi olan "Sevimli Hayaletler"e (The Frighteners) de yapımcı olarak imza koyan Robert Zemeckis, 1997'de Jodie Foster'lı 'ruhani bilimkurgu' "Mesaj"la (Contact) kariyerinde yeni bir sayfa açar. 'Ciddi' bir konunun altından da başarıyla kalkabileceğini kanıtladığı filmde, artık 'imza' haline getirdiği efekt kullanımından vazgeçmeyeceğini de gösterir. Tanrı, insanlar ve uzaylılar üçgeninde 'düşündürücü' bir gezintiye çıkarır izleyiciyi yönetmen, dahası olgunlaşma emarelerini

hissettirir bizlere. 1999'da Joel Silver'le Dark Castle adlı yapım şirketini kuran sinemacı, artık iyiden iyiye yapımcılık üzerinde tepineceğinin işaretlerini verir. Adından da belli olduğu üzere korku-gerilim türüyle haşır neşir olacaktır bu yapım şirketi ve ilk örneğini "Lanetli Tepe"yle (House On Haunted Hill) yapar. Sonrasında "Onüç Hayalet" (Thir13en Ghosts), "Hayalet Gemi" (Ghost Ship) ve "Mumya Evi" (House Of Wax) gibi ilgiye değer çalışmalar çıkar Dark Castle'dan.

Yönetmenlikle ilgili çabalarına devam etmeyi unutmayan ve gerilim temalı "Gizli

Gerçek"le (What Lies Beneath) izleyeni irkiltten bir yapıma imza atan Zemeckis, Harrison Ford ve Michelle Pfeiffer'dan da oyuncu olarak destek almayı ihmal etmez. Hemen arkasından gösterime giren ve uzun yapım süreciyle akıllarda yer eden "Yeni Hayat" (Cast Away), yönetmeni bir kez daha Tom Hanks'le aynı proje içine dahil eder. Modern bir Robinson Crusoe hikayesi anlatan film, yine yönetmenin becerisinden çok Hanks'in 'zor' oyunculuk serüveniyle anılır.

Ridley Scott'ın "Üçkağıtçılar"ı (Matchstick Men) ve Mathieu Kassovitz'in

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Gerçek oyuncularla animasyonu buluşturan "Masum Sanık Roger Rabbit".

1990'lı yılların en sevilen Oscar'lı filmlerinden "Forrest Gump".

Zemeckis, "Kutup Ekspresi"nde 'hareket yakalama' tekniğiyle animasyonu denedi.

"Gothika"sına yapımcılık katkısı yaparak birkaç yıl geçiren komple sinemacı, 2004'te "Kutup Ekspresi"yle (The Polar Express) yepyeni bir 'deneme'ye daha girer. Ve yine Tom Hanks faktörünün yardımını alır. Animasyon alemine yeni bir dil getiren film, oyuncularını yalnızca seslendirme aşamasında kullanmak yerine özel bir çalışmayla (üç boyutlu dijital oyuncu çekimlerini animasyona çevirmek) onların vücut dillerini de çizgilere taşır. Denemekten hiç vazgeçmeyen Zemeckis, böylece sinemanın teknolojik gelişimine de her adımında ayak uydurabildiğini gösterir.

"Kutup Ekspresi"nin gazıyla iki önemli animasyonda daha yönetmen koltuğunda görürüz onu: Epik çizgi "Beowulf: Ölümsüz Savaşçı" (Beowulf) ve Charles Dickens uyarlaması "Yeni Yıl Şarkısı" (A Christmas Carol). Her ikisi de olumlu eleştirileri peşlerine takarak Robert Zemeckis ismine katkıda bulunurlar. Yönetmenin son çalışması "Uçuş" (Flight) ise, onu animasyon sularından bir süreliğine de olsa uzaklaştırır. Denzel Washington'ı başrole taşıyan ve 'ahlaki sorgulaması'yla kafalarda soru işaretleri oluşturan film, öte yandan Zemeckis'in tekniğe olan hakimiyetini bir kez daha gösterir bizlere. The Beatles animasyonu "Yellow Submarine"iye merakla bekliyoruz.

ROBERT ZEMECKIS, 2001'DE HAYATINI BİRLEŞTİRDİĞİ LESLIE ZEMECKIS'LE VE İKİ ÇOCUĞUYLA MUTLU BİR EVLİLİK

sürdürüyor şu sıralar. Önceki eşi Mary Ellen Trainor'dan bir oğlu da olan sanatçı, sinema serüveninde güvendiği ve arkadaşlık ilişkisi kurabildiği isimlerle çalışmayı seviyor.

İşini sessiz sedasız yapan, ön plana çıkma konusunda sıkıntıları olan, sinemanın olanaklarını sonuna kadar zorlamayı seven, özellikle efekt kullanma konusunda adeta rakipsiz görünen, Steven Spielberg ekolünün sadık takipçilerinden biri olduğunu her filminde hissettiren, güldürmekle korkutmak arasında bir seçim yapmak zorunda olmadığını haykıran, yapımcılığı yönetmenlik kadar ciddiye aldığını gösteren, sinemanın sanatsal yönüyle olduğu kadar ticari yönüyle de ilgilenen bir sinema adamı Robert Zemeckis. Sinema tarihçilerinin üzerine derin araştırmalar yapması gerektiğine inandığımız bu ilginç kişilik, beyazperdenin büyüüne adanmış bir hayat yaşıyor ve bu özelliğini her fırsatta daha 'keskin' bir forma kavuşturmaya çalışıyor...[\[1\]](#)

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

BALIKÇI TEKNELERİ

1929 yapımı siyah-beyaz ve sessiz belgesel "Balıkçı Tekneleri" (Drifters), adından da anlaşılacağı üzere Britanyalı balıkçıların evlerine ekmek götürmek için en iyi bildikleri işi yapmalarının, teknelerini açık denize sürüp ağlarını fırlatmalarının öyküsü.

BELGESELLERDEN ZERRECE HAZZETMEYEN VE HERHANGİ BİR SESSİZ FİLMİN KARŞISINA GEÇTİĞİNDE HORULDAMAYA

başlayanların "Balıkçı Tekneleri"nden (Drifters) fersah fersah uzak durmasında sonsuz fayda bulunmaktadır. Zira sessiz sinema döneminin belgesel yapımlarına alerjisi olanlar için "Balıkçı Tekneleri"nden çıkarılabilecek yegâne sonuç, en iyimser yaklaşımla bol bol balık istifi ve adama bulantıdan başka bir şey vermeyecek galon dolusu deniz suyu olabilir yalnızca. Her kim ki bu satırları okumuş bulunup filmi seyretmeye heves ederse sorumluluk sadece ve sadece kendisine aittir. Bu yazı yalnızca bilgi amaçlı olup, doğabilecek bilumum can sıkıntısından hiç kimse sorumlu tutulamaz.

Tamam, kabul ediyoruz; bir film hakkında konuşmaya başlarken bu tür bir girizgah biraz tuhaf görünüyor olabilir. Ancak işin aslı şu ki; bahsi geçen film cidden her nevi bünyeye ilaç niyetine bir yapım sayılmaz. Ama yok, eğer dersenez ki "Zatûâlim, yalnızca İngiliz belgesel hareketinin değil, aynı zamanda koca İngiliz sinema endüstrisi külliyatının ve koskoca belgesel film tarihinin yapıtaşlarından biriyle müşerref olmaya dünden teşnedir" o halde lütfen şöyle buyurun...

1929 yapımı filminden bahsetmeye başlamadan evvel aslında onun arkasındaki adama biraz değinmek yerinde olacaktır. John Grierson ismi, belgesel sinemayla fazlaca içli dışlı olanlar haricinde herhangi birinin yüzüne karşı zikredildiğinde 3G'li cep telefonlarının bir balığa ifade ettiklerinden fazlasını ifade etmeyecektir muhtemelen. Fakat bu durum, onun Robert Flaherty ve Joris Ivens ile birlikte belgesel filmin en önemli öncüsü ve Errol

Morris, Michael Moore, Frederick Wiseman, Claude Lanzmann, James Benning, Emile de Antonio, Godfrey Reggio gibi çağdaş belgeselcilerin atası olduğu gerçeğine zerrece gölge düşürmüyor. Elbette Grierson'un şu veya bu şekilde etkilediği, dahası omuz verdiği belgeselciler bu kadarla sınırlı değil ancak niyetimiz belgesel film tarihine girip kafaları iyice bulandırmak olmadığından biz yeniden mevzuumuza dönelim. Grierson'un taşıdığı ehemmiyet onun sinema tarihinde yer etmiş onlarca belgeselin yaratıcısı olmasından ileri gelmiyor yalnızca. Kendisi İngiliz Belge Okulu kurucusu olarak sayısız belgeselci yetiştirmiş, UNESCO' da Kitle İletişim Yöneticiliği görevini üstlendiği dönemde belgesel projelerin üretimindeki artışa hatırı sayılır düzeyde katkı sağlamış müstesna bir şahsiyet aynı zamanda. Özetle bir belgesel yapımcısından öte, bir öğretmenden, bir düşünürden ve bir türün temellerini atmış bir öncüden bahsetmekteyiz.

"Balıkçı Tekneleri"ne gelecek olursak; bu nadide eser, kendisiyle benzer sularda yüzen 1934 tarihli kısa belgesel "Granton Trawler"ı saymazsak Grierson'ın yönetmen koltuğunda yer aldığı yegane yapım aslında. Grierson'ın filmografisinin geri kalanını oluşturan filmlerin tamamı yapımcı kimliğiyle yer aldığı çalışmalar.

"Balıkçı Tekneleri" adından da anlaşılacağı üzere Britanyalı balıkçıların evlerine ekmek götürmek için en iyi bildikleri işi yapmalarının, teknelerini açık denize sürüp ağlarını fırlatmalarının öyküsü. Süreç gayet basit; balıkçıların köylerinden ayrılmasından limanda bekleyen tekneden demir almasına, denize atılan ağların balıkla dolmasından yeniden karaya dönüşe, oradan da balıkların tartılıp satışa çıkarılmasından yük gemilerine

doldurulup tekrar denize açılmasına uzanan bir döngü. Bu sırada olup bitenler ise uzun süreli bekleyişlerden, yapılan kahvaltılardan, defalarca denize fırlatılıp geri çekilen boş ağlardan ve bir sağa bir sola sallanıp duran tekne güvertesinden ibaret. Ama eğer görmek istedikleriniz bilgisayarda yaratılmış kusursuz fırtınalar, kesintisiz macera ya da tırnak kemirten bir gerilim ise "Balıkçı Tekneleri"nde hiçbirini bulamayacaksınız. Görüp görebileceğiniz yegane aksiyon balıkların ağlara takıldığı an (ki aslında o bile dönemi için epey yenilikçi sayılabilecek bir teknikle çekilmiş) ya da kimisi ihtiyar kimisi de göbekli tekne tayfasının uykularından uyanıp ambarı balıkla doldurmak üzere ağların başına geçmesi olacaktır. Öte yandan filmin izleyiciye vaat ettikleri arasında taze bir akımın müjdecisi olabilecek yepyeni normlar ya da mihenk taşına dönüşecek unsurlar bulunduğunu söylememiz de pek olası değil. Özet geçecek olursak; tam anlamıyla klasik bir anlatım söz konusu.

Şimdi elbette diyebilirsiniz ki; "İyi de, o halde ne var bu filmi bu kadar özel kılan?" Tek kelimeyle yanıt verelim: 'gerçek' var. Hem de hepimizin hayatının bir parçası olan saf, sıradan, nesnel ve samimi gerçek. Grierson'un izleyenden herhangi bir özdeşlik ya da sempati talep etmeyen, yalnızca tanıklık etme vazifesini sessizce yerine getiren kamerasına takılan işte tam da bu; aslında gündelik yaşamın monotonluğundan başka bir şey olmayan, çok iyi bildiğimiz o sıkıcı, sonuna kadar katlanmak zorunda olduğumuz ama her zerresinde emeğimizi barındıran gerçek. Hayatın ta kendisi olan gerçek. Bir dilim ekmeğe sürülen yağ, çaya katılan bir kaşık şeker kadar... [21](#)

MOONRISE KINGDOM

YÖNETMEN Wes Anderson

OYUNCULAR Jared Gilman, Kara Hayward, Bruce Willis, Edward Norton, Bill Murray, Frances McDormand, Tilda Swinton

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 104 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Chantier)

Wes Anderson
dünyasına girebilen
seyirciler için bir
'başyapıt' "Moonrise
Kingdom"...

BİRİ KISA DİĞERİ UZUN İKİ "BOTTLE ROCKET" FİLMİYLE 1990'LARDA SİNEMAYA 'özgün' bir adımla merhaba diyen, ardından gelen "Çılgın Liseliler" (Rushmore), "Tenenbaum Ailesi" (The Royal Tenenbaums), "Steve Zissou İle Suda Yaşam" (The Life Aquatic With Steve Zissou) ve "Küs Kardeşler Limited Şirketi" (The Darjeeling Limited) ile kendi evrenini oluşturmuş, farklı bir 'bağımsız' yönetmen Wes Anderson. Onu belki "Celal Tan Ve Ailesinin Aşırı Acıklı Hikayesi"ni görenler için Onur Ünlü'yu referans vererek tanımlamaya çalışabiliriz.

Filmleri, genel seyircinin kolayına takip edebileceği gibi değil pek. Yapıtları, düz bir öykü anlatımı yerine türlü kurgu numaraları, 'saçma' denebilecek ama öte yandan gayet sağlam tutulmuş olay örgüsü, 'toplum'a ve 'genel ahlak'a nanik yapan karakterlerle dolu.

Bir önceki filmi "Yaman Tilki"de (Fantastic Mr. Fox) stop-motion animasyonu kendi evrenine uyarlayarak Oscar adaylığına kadar uzanan Wes Anderson, yıllar içerisinde edindiği deneyimi,

şimdilik başyapıtı sayılabilecek "Moonrise Kingdom"da 'konuşturuyor'.

1960'larda geçen öyküde, ailesinden bunalıp evden kaçan bir kızla, izci kampından kaçan bir öksüz oğlanın macerasını izliyoruz. Fakat burada mühim olan, yaşları 12 olan iki çocuğun gayet doğal (ama çoğunluğa göre rahatsız edici) yakınlaşmaları-aşkları ve peşlerindeki arızalı anne-baba ve 'otorite'nin diğer temsilcilerinin zavallı halleri...

Renk kullanımından eşya/objelere, kamera zoom'larından karakterlerin kendine yabancılaşmasına dek her şeyin 1960'ların ruhuna uygun seyrettiği film, oyuncu kadrosuyla da göz kamaştırıyor.

Ancak dediğimiz gibi, öncelikle Wes Anderson'ın dünyasına girebilen ve yeni anlatımlara açık olanlara salık verilebilecek bir deneyim... [\[1\]](#)

Orkestra enstrümanlarının önce tek tek, sonra toplu halde çalmaya başladığı giriş ve final bölümleri şahane.

Dönemin detaylarına pek hakim olmayan seyircinin, ayrı bir özen gösterilmiş ayrıntıları kaçırma ihtimali...

BİR MAFYA HİKAYESİ

ORJİNAL ADI Les Lyonnais

YÖNETMEN Olivier Marchal

OYUNCULAR Gerard Lavin, Tchecky Karyo, Daniel Duval, Dimitri Storoge, Patrick Catalifo

YAPIM/SÜRE 2011 Fransa – Belçika, 102 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Fr. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Calinos)

Kusurlarını
şık ve düzgün
sinemasıyla
affettirebilen bir Fransız
gangster filmi daha...

FRANSIZ SINEMASI ESKİDEN GANGSTER VE SUÇ FİLMİ YAPMA KONUSUNDA USTA BİR sinemaydı. Fransız suç filmleri Jules

Dassin, Jean Pierre-Melville, Alain Corneau, Jacques Deray ve Henri Verneuil gibi yönetmenlerin filmleri üzerine yükseldiler. Türün Fransız temsilcileri her zaman Hollywood’lu türdeşlerinden ‘farklı’ oldular. Hollywood’un genel tavrı olan aksiyona yüklenmek yerine atmosfer ve karakter psikolojisine önem verdiler.

Son birkaç yıldır bazı yeni kuşak Fransız yönetmenler tekrar bazı iyi örnekler sunar oldular. Hem aksiyona hem de senaryonun gücüne inanan bu yönetmenler stilize suç filmleri çekmeye başladılar. Olivier Marchal bu yönetmenlerin en nitelikli olanlarından biri. Aynı zamanda profesyonel aktör olan Marchal’ı dünya en çok Gerard Depardieu ve Daniel Auteuil’i bir araya getiren bir polisiye gerilimi olduğu için Fransız sinemasının “Büyük Hesaplaşma”sı (Heat) yakıştırmaları yapılan “Adaletin Merkezi” (36 Quai Des Orfèvres) ile tanıdı. Bu kusura yakın filmi,

sonrasında gelen başka bir polisiyesi “MR 73” ve yüksek temposuyla dikkat çeken TV dizisi “Braquo” ile türün iyi yönetmenlerinden biri olduğunu kanıtladı.

Marchal’ın son sinema filmi “Bir Mafya Hikayesi” yine ortalamanın üzerinde bir film olsa da Marchal’ın bu önceki filmlerinin hiçbirinin önüne geçemiyor. Gerçek bir hikayeden yola çıkılarak yazılmış senaryosu sanki Yavuz Turgul senaryolarının (özellikle de “Kabadayı”nın) üzerinden geçerek “eskinin haydutları bile daha iyiydi, şimdi bu işlerde bile delikanlılık öldü” gibi bir cümleyi bize bariz bir olay örgüsü eşliğinde anlatıyor. Tabi ki Marchal’ın yine stilize anlatımı çok şık bir film izlemiş olmanın tatminini yaratıyor ama senaryosunda yer yer kendisini gösteren tekdüzellik ve bütün olayların çıkış noktası olan ‘suç kardeşliği’nin yeterince güçlü anlatılamaması sorunu filmi ciddi yaralıyor... [A](#)

Genelde tüm oyuncular rollerinin hakkını veriyor ama filmin yıldızı tabi ki Gerard Lanvin.

Lyon çetesinin icraatlarını ve çete üyelerinin arasındaki ilişkiyi hızlı geçiyor film...

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Üniversite Öğrencisi Arzu - <http://www.hansey.org>

ATM: UYARISIZ ŞİDDET

ORJİNAL ADI ATM

YÖNETMEN David Brooks

OYUNCULAR Brian Geraghty, Alice Eve,

Josh Peck, Mike O'Brian

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – Kanada, 86 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Kanal D Home Video

Daha iyisi
olabilecekken
'olmamış' ama seyirciyi
de diri tutan
bir gerilim...

SENARİST CHRIS SPARLING İKİ YIL ÖNCEKİ
"TOPRAK ALTINDA" (BURIED)

çalışmasıyla çitayı epeyce yükseltmiş olmasaydı, David Brooks'un ilk kez yönetmen koltuğuna oturduğu "Uyarısız Şiddet: ATM" de bu denli hayal kırıklığı yaratmayacaktı kuşkusuz. Sparling'in becerisini kanıtlamış olduğu kulvarda 'dar alan gerilimi' yaratmaya soyunan "ATM", kesinlikle 'çok berbat' değil ama baştan sona 'olmamışlık' duygusu aktarıyor ekrandan. Öyle ki film sizi bırakmıyor, öykü bir biçimde kendini kabul ettirmeyi başarıyor, meraklandırıyor, eh yer yer de geri geliyor ama her sahnede 'keşke yönetmen-senarist ikilisi işlerini biraz daha ciddiye alsalarmış' demeden de duramıyorsunuz.

Aynı finans şirketinde çalışan biri kadın ikisi erkek üç kişi, yılbaşı partisinden biraz erken ayrılırlar. Özellikle David ve Emily açısından gecenin nasıl sonuçlanacağı belirsizdir, çünkü genç adam başka bir şirkete transfer olan kadına kur yapmaktadır. Hamburgerciden önce ıssız bir köşedeki para çekme makinesine uğradıklarında,

bela da "geldim!" der. Kalın anorağı içinde yüzü görünmeyen bir adam tarafından kapana kısırılmışlardır. David, tam da o gün bir müşterisinin hayatını kaydırmış, adamın büyük para kaybetmesine neden olmuştur. Önlerinde uzun, soğuk, kanlı, ıslak ve panik dolu bir gece vardır.

"Küp"ten (Cube) "Panik Odası"na (Panic Room), "Testere"den (Saw) "Demir Kapılar"a (Iron Doors) kadar bir dizi örneği akla getiren filmimizin en zayıf yanı, oyunculuk performansları... Önce bir partide, sonra bir otomobilde ve yaklaşık 70 dakika boyunca bir ATM kulübesinde gördüğümüz üç oyuncu da gerçekten birbirinden fena. Somut olarak bir yere bağlanmayan ve açıklayıcılığı olmayan final de çok eleştirilmişti ama doğrusu benim hoşuma gitti. En azından, daha iyi bir devam filminin çekilebileceği konusunda vaat sezdim belki de. [A]

Banka kartları, cep telefonları ve polislerden asla medet ummayın!

Filmin en iyisi, yüzünü hiç görmediğimiz adamı canlandıran Mike O'Brian.

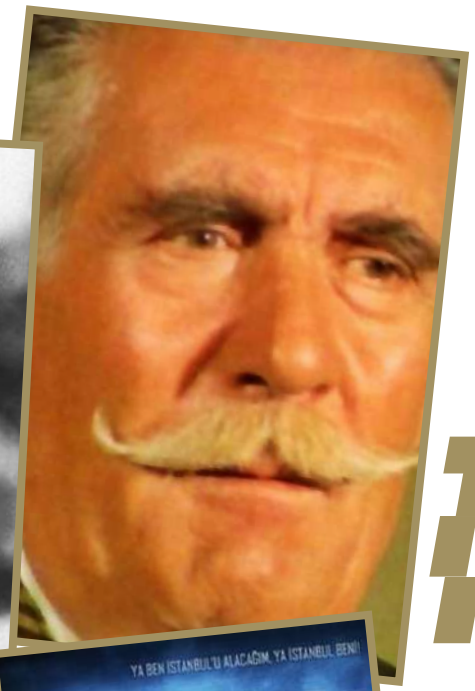
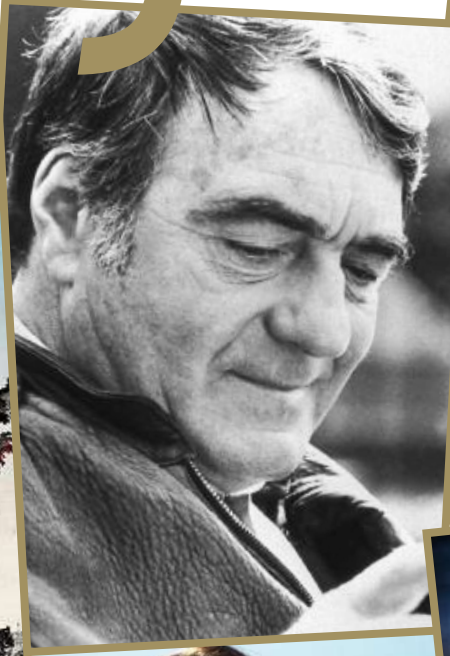
Emek Sineması

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

1 - Hulusi Kentmen nihayet anılıyor

Hulusi Kentmen'e yaşarken hak ettiği değer verilmedi. Vefatı sonrası ise hep sevgiyle anıldı ama onunla ilgili elle tutulur bir şey yapılmadı. Ama Kentmen'in 100. doğum yıldönümünde Bakırköylü Sanatçılar Derneği bir gece düzenleyecek. Etkinlik 13 Aralık 2012 Perşembe günü, Bakırköy'de Cem Karaca Kültür Merkezi'nde yapılacak.

2 - 2012'de uyarı aldık!

Sinemalarda 2011 yılında 42 milyon bilet kesilmişti. "Fetih 1453"ün 6.5 milyon seyirci rakamına ulaşmasına rağmen, 2012'nin geçen yıla göre (şu ana kadar 38.7 milyon) daha az seyirciyle kapanacağı söylenebilir. Bu durağanlaşmayı bir uyarı olarak almak gerekmez mi?

3 - Ahmet Katıksız'dan "Köksüz"

Yavuz Turgul ve Çağan Irmak'a yardımcı yönetmenlik yapan Ahmet Katıksız da yönetmen koltuğuna oturdu. Katıksız, İzmir'de "Köksüz" adlı filminin çekimlerine başladı. Başrolde de Ahu Türkpençe var.

4 - İnsan Hakları Günü'nde sinemasız kalmayın!

AB ilişkileri duraksama döneminde olsa bile en azından sinema konusunda bir çaba var. 10 Aralık İnsan Hakları Günü'nde, 2012 AB İnsan Hakları Film Günleri başlayacak. Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya, Kayseri, Eskişehir, Trabzon, Konya, Gaziantep ve Diyarbakır'da ücretsiz filmler gösterilecek.

Nedense seçkide Türkiye'den film yok ama Fatih Akın'ın "Cenneteki Çöplük" ile Umut Dağ'ın "Kuma"sı var. Program için: www.avrupa.info.tr/en/eu-and-turkey/human-rights-film-days.html

5 - Berlin'den umut veren ödül

Berlin Film Festivali'nde bu yıl, Yahudi soykırımını anlatan "Shoah" belgeseliyle tanınan yönetmen Claude Lanzmann'a onur ödülü verilecek. 9.5 saatlik belgesel de yenilenmiş kopyasıyla festivalde gösterilecek. Çatışma kültürünün yükselişe geçtiği bir dönemde insanlık adına umut verici bir adım değil mi? Herkes için değilse de, bizce öyle!

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK PRODUCTION THINK MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR FILM SHOWING MOTION THRILLER HORROR CLOSE-UP MONEY
ACTION MOVING TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
PRODUCTION TELEVISION PRODUCTION MOVIES PROJECT COPY CLOSE-UP THRILLER SCREENPLAY
INDUSTRY PICTURE MOVIE COMMUNITY CINEMATIC TELEVISION COPY COMMUNITY PRODUCTION FILM
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
CINEMATIC PUBLIC SHOWING PICTURE SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
ICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMEDY PRODUCTION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
TODAY BUSINESS SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
SHOW ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
NETWORK SHOW CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
ACTION MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
PRODUCTION DVD INDUSTRY PRODUCTION PICTURE SHOWING
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“Tutuklandıktan sonra bir polis aracında karakola götürülürken, arabanın demir parmaklıkları ardından caddede tiyatroya giden, barlardan çıkan, gündelik yaşamın keyfini çıkaran diğer insanlara bakan bir kişinin duygularının neler olabileceğini daima hissetmeye çalışmışımdır.”

Alfred Hitchcock